

SLOVANOVINY

ŽÁKOVSKÉ PRÁCE ZE SLOVANU

2015 / 2016

2

leden 2016

Školní redakce:

Mgr. Kateřina Mládková

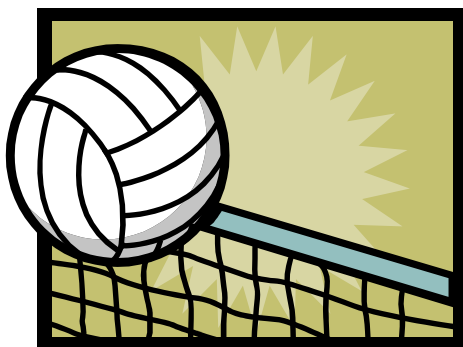
*Sára Salvetová, Sabína Lehkoživová,
Adéla Kolaříková, Viktorie Trvalová,
Helena Podšenová, Jan Pukl, Václav
Tepera*

Vypravujeme O míči, který už nebyl smutný

Tomáš Hamala, VI. B

Jednoho dne, v továrně, kde se vyráběly sportovní potřeby, byl ušitý fotbalový míč. Dostal se do obchodu specializovaného na fotbal a těšil se na chvíli, až si ho vyhlédne nějaký malý fotbalista. Do obchodu chodilo opravdu mnoho lidí i s malými dětmi, ale protože byl míč opravdu jedinečný, tak byl i hodně drahý. Bylo mu líto, že šly na odbyt levnější a méně kvalitní míče a on zůstal v obchodě. Začal být hodně smutný. Před Vánocemi, kdy každý nakupuje dárky pro své blízké, přišla do obchodu babička s malým chlapcem. Tomu se míč okamžitě zalíbil a prosil babičku, aby mu ho koupila. Míč se už těšil, že se konečně dočká toho, že si s ním bude někdo hrát. Bohužel míč slyšel, jak babička vysvětluje chlapci, že nemá tolik peněz, aby mu míč koupila. Když odešli z obchodu, bylo mu do pláče. Blížila se zavírací doba, když babička znovu sama přišla do obchodu. Vrátila se pro míč, který se jejímu vnukovi tolik líbil. Míči bylo do zpěvu, jak ho babička nesla v krabici domů. A co teprve potom, když ho balila jako vánoční dárek. Konečně se dočká, bude překvapením pro malého chlapce a konečně si s ním bude někdo hrát.

Adéla Krejčíříková, VI. B

Byl jednou jeden volejbalový míč, který nějaká holčička zapomněla v parku. Ležel tam moc smutný a naříkal si: „Kéž by mě tu někdo našel!“ Začalo podzimní počasí. Ráno přibývaly mlhy, večery se prodlužovaly. Schoulený míč se snažil schovat do listí, aby se v noci tolik nebál. Jednoho rána se v parku objevili pes a kočička. Začali se provokovat, skákali po sobě a vrčeli na sebe. Najednou kočička zakopla: „Co to tu je? Vždyť si zlomím nožičku!“ Hned s pejskem hrabali v listí. Pejsek zavolal: „Podívej, to je krásný míč!“ A kočička odpověděla: „To by mohl být náš kamarád.“ A hned bylo po hádkách. Začali si s míčem kopat, pinkat, házet a koulet. Tu se vedle nich objevila Anička. „Jé, to je přece můj ztracený míč!“ Vzala ho do náruče a přitulila se k němu. Míč Aničku poznal a byl šťastný, že na něj nezapomněla. Anička si vzala míč domů. A míč se už nemusel krčit zimou v listí. Ležel v pokojíčku pěkně v teple a už nikdy nebyl smutný.

...z hodiny slohového vyučování

**vypravujeme, popisujeme, charakterizujeme,
zamýšlíme se**

***Jsmo vsíchní
stejní?***

Ondřej Škrob, VII. A

Budu vám popisovat holku, které diagnostikovali autismus, když byla malá. Protože byla autistka, mluvila rychle a hlasitě. Neměla ráda lidské doteky a objetí, ale měla ráda zvířata. Různé věci viděla v obrazech a pamatuje si například všechny boty, co kdy v životě viděla. Příliš se nezačleňovala do kolektivu. Učitelé ji také nechápali, protože když jí něco nešlo, začala se rozčilovat a nadávat. Spolužáci jí dělali naschvály a ona je pak uhodila. Jinak byla velice chytrá, měla ráda biologii a především jednoho učitele, vědce, který se ji snažil pochopit. A co neměla opravdu ráda? Hodiny francouzštiny.

Je vysoké postavy a hubená. Má kratší kudrnaté vlasy, zelené oči. Ráda nosí farmářské oblečení a klobouk, ale do společnosti chodí vždy v upraveném obleku.

Tato holka na mě působila chaoticky a zbrkle, ale také dosti chytře.

Sabina Lehkoživová, VII. A

V hodinách českého jazyka jsme se dívali na autobiografický film o známé osobnosti s autismem Temple Grandin. Temple je americká profesorka na státní univerzitě v Coloradu, autorka bestselleru, aktivistka v oblasti autismu a konzultantka v chování hospodářských zvířat. Temple se narodila v Bostonu. Autismus jí diagnostikovali ve dvou letech. Do tří let nemluvila. Místo toho komunikovala křičením, pípáním a kňučením. Její matka jí zajistila rozsáhlou logopedickou léčbu, která jí pomohla s rozvojem řeči a dcera ve čtyřech letech začala mluvit. Spolužáci si ji dobírali pro jazykovou nedokonalost a tiky. Studenti na ni pokřikovali „magnetofon!“, pro její monotónní řeč a opakování se. I přes tyto nedokonalosti vystudovala vysokou školu a dosáhla mnoho úspěchů. Temple je vysoká asi 170 cm, štíhlé postavy. Má krátce střižené vlnité světle hnědé vlasy. Na obličeji jsou výrazné její vyboulené oči, které jsou charakteristické u osob s autismem. Má vystouplé lícní kosti a malé rty. Nejraději nosí kalhoty a halenky. I přes svou nemoc Temple vystudovala vysokou školu, napsala spoustu knih, které inspirují mnoho lidí s podobnou nemocí.

Sára Salvetová, VII. A

Temple Grandinová. Nemoc jí diagnostikovali ve čtyřech letech. Ona ji ovšem překonává a s jejím nadměrným IQ se dostává na univerzitu.

Na první pohled není Temple ničím odlišná. Má vysokou a štíhlou postavu. Většinou má společenské a upravené oblečení, ovšem nejraději se obléká jako kluk. Nosí krátké hnědé kudrnaté vlasy. Oči má krásně modré a velké.

Ovšem uvnitř se stejně nechová. Vše si představuje v obrazech. Má obrovské IQ a fotografickou paměť. Mluví poměrně dost nahlas a ze všeho má strach. Od malička přímo nesnáší dotyky. Ze všeho nejvíc ji baví vědy, biologie a matematika. Zajímá se o zvířata, hlavně o krávy.

Postupem času se Temple stává vědkyní, spisovatelkou, ochránkyní zvířat a průkopnicí vzdělávání lidí, kteří trpí autismem. Překonala všechny své životní překážky a za to ji obdivuji.

Skrývačky

najděte 10 druhů květin, rostlin a plodů:

**Koukám se na věž a Luděk sedí na mezi.
Kosa dobrá kosí sama.**

**K Vánocům nedostal hi-fi a lkal pod
stromčkem.**

**Okap radí Radce, kytku najdeš hladce.
Mnoho kaprů ženou rybáři do sítí.**

Jakub ledu leknín bere.

Maxipes Fík usnul pod stolem.

**S babičkou se pod bělidlem scházela
Viktorka.**

Poznalas traktor od buldozeru?

Košile k ní nejde, ale blůza jí sluší.

...jeden pohled z okna

Adéla Kolaříková, VII. A

Dnes je první adventní neděle. Jen co jsem vstala a rozlepila oči, už jsem běžela k oknu v mém pokoji. Nadšeně jsem očekávala sních, ale nikde ani vločka. Upoutala mě malá sýkorka, krčící se v koruně stromu. Vrabčáci létali okolo nízkého keře nad ovadlou trávou. Listí bylo všude. Postarší paní z protějšího domu venčila svého pejska, který si běh mezi spadlými listy užíval. Jiná dívka listí zametala a hubovala pejska, který jí její práci ničil. Pán leštil své auto a odjel jím se svým synem na výlet. Odběhla jsem do kuchyně a vrátila se s hrstí semínek pro ptáčky. V zimě bychom jim měli pomáhat, dělá jim to radost a oni zase na jaře dělají radost nám svým zpěvem.

... a jak to bylo dál

Adéla Kolaříková, VII. A

Byl to krásný den a začal už v šest hodin ráno. Můj adventní perníček ukazoval číslo 24 a moje nadšení a adrenalin vystoupily na nejvyšší příčku. Ale jak to tak bývá, den měl k večeru dost daleko a já se začínala nudit. Nebylo moc co dělat. Oběd nebyl kvůli zlatému prasátku, které stejně nepřišlo. Přemýšlela jsem, co asi dostanu. Pak napsala kamarádka, která mé utrpení o něco zkrátila. Rodiče nás vytáhli ven na naši tradiční vycházku na hřbitov a po městě. Doma nás čekalo překvapení. Přijela babička! Chtěla nám popřát veselé Vánoce, ale já a můj bratr jsme byli neoblomní a babička s námi zůstala až do pozdního večera. Začalo se stmívat. V obýváku plápolaly plameny svíček na slavnostním stole. Strom čekající na Ježíškův příchod se třpytil v rohu. Okolo šesté hodiny večer zasedla rodina ke stolu. Večeře byla skvělá a my jsme ji dojedli co nejrychleji. Ježíšek nezklamal. Dárky byl zasypán celý obývací pokoj. Všichni si tu vzpomínku na krásný Štědrý den rádi uchovají v paměti.

Můj život s vysvědčením

Olga Gromesová, VII. A

Každým dnem mám čím dál víc a víc sevřený žaludek. Nejím, nespím a na zábavu nemám ani pomyslení. Bojím se vysvědčení. Moje maminka plakává, když přinesu špatnou známku a tatínek se na mě zlobí a nadává. Nastal ten osudný den. Ráno se probudím a snažím si způsobit teplotu a vymyslet si škrábání v krku, ale maminka to prokoukla a do školy jsem šla stejně. Celé odpoledne mi připadalo jako mučení, strašně moc jsem se bála, jak budou reagovat na vysvědčení rodiče. Šouravým krokem jsem šla domů a přemítala, co vymyslím, aby se tatínek nezlobil a maminka neplakala. Otevřela jsem domovní dveře a za dveřmi čekali rodiče. Okamžitě se mě ptali na vysvědčení. Se skloněnou hlavou a slzami v očích jsem jim řekla, že jsem dostala trojku ze zeměpisu a matematiky. Maminka mě pohládila po hlavě a řekla mi, že jsem šikovná. Nechápala jsem. Prý mě viděla, jak se pokaždé pilně učím do všech předmětů a nikdy jsem nedala přednost zábavě před školou. Opravdu jsem se snažila. To bylo pro rodiče nejpodstatnější. Byla jsem šťastná, že se na mě nezlobí a nejsou smutní. Dokonce jsme šli společně do cukrárny.

Vysvědčení

Viki Trvalová, VII. A

Po půl roce učení,
je tu zase vysvědčení.
Naposled v tomto pololetí
děti dnes do školy letí.
Řádek plný jedniček,
dostal pilný Pepíček.
Potom došlo na Bětku,
která dostala pětku.
Po rozdávání vysvědčení
nikoho smutného není.
Po období dřiny
jsou tu zase prázdniny.

Sára Salvetová, VII. A

Je tu zase vysvědčení,
všechny známky se v něm cení.
Snaha byla veliká,
u Marka i Jeníka.
Anička má jednu dvojku,
nerozumí vůbec zlomku.
Ať jsi lepší nebo horší,
půlka roku
už nám končí!
Nebudeme se zas mučit,
stačí se jen trochu učit!
Potom budou jedničky,
pro kluky i holčičky.
Do nového pololetí,
nahod'te svůj mozeček,
ať nám to i teď tak letí,
potvrdí i dědeček!

**ŘEŠENÍ ZE SKRÝVAČEK: žalud, rákos, fialka,
kapradí, růže, bledule, fíkus, podběl, astra, leknín**

Masáž bránice

„Kam půjdeš, Milane, až vyjdeš ze školy?“
„Prosím na autobus.“

„Pepíčku, proč jsi včera nebyl ve škole?“
ptá se paní učitelka.
„Vy jste říkala, že kdo nebude mít
domácí úkol, ať se ani neukazuje.“

„Evičko, řekla jsi doma, že jsi dostala
pětku z matematiky?“ ptá se pan učitel.
„Řekla.“
„A co rodiče?“
„Nic. Nebyli doma.“

„ ... a co jste měli dnes ve škole od dvou do tří?“
„Hlad, maminko!“

„Všichni lidé pocházejí z opic,“ vykládá pan
učitel dětem.
„To je nějaká blbost!“ protestuje Pepíček,
„maminka říkala, že pocházíme ze Vsetína!“